

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΝΑΓΚΑΡΑ

Σε ένα μικρό χωριό στο Μαρόκο, όπου ο άνεμος της ερήμου σφύριζε μέσα από τους αμμόλοφους, ζούσε ένα αγόρι που ονομαζόταν Αμίρ. Ο Αμίρ αγαπούσε να κινείται στο ρυθμό του ανέμου: άνοιγε τα χέρια του σαν φοίνικας και μετά τα έκλεινε σαν σπόρος που κοιμόταν κάτω από την άμμο. Αλλά ένιωθε ότι κάτι έλειπε... Ο χορός του δεν είχε ήχο!

Ένα απόγευμα, καθώς περπατούσε στην αγορά, ένα βαθύ και μυστηριώδες μπουμ-μπουμ έκανε το στήθος του να τρέμει.

Ακολουθώντας τον ήχο, βρήκε έναν ηλικιωμένο άνδρα να κάθεται κάτω από μια πολύχρωμη σκηνή. Έπαιζε ένα στρογγυλό, λαμπερό τύμπανο.

«Αυτή είναι η νακάρα, το τύμπανο της ερήμου», είπε ο ηλικιωμένος, με τα μάτια του γεμάτα ιστορίες.

Ο Αμίρ ήθελε να το δοκιμάσει, αλλά όταν χτύπησε τη νακάρα, βγήκε ένας πνιχτός ήχος.

«Για να ξυπνήσεις τη φωνή της, πρέπει να νιώσεις τον ρυθμό στο σώμα σου», εξήγησε ο ηλικιωμένος. «Δοκίμασέ το με τον χορό σου».

Ο Αμίρ πήρε μια βαθιά ανάσα. Πρώτα, άνοιξε τα χέρια του, σαν ένα μεγάλο γεράκι που πετάει ψηλά, και έπαιξε

τη νακάρα: ΜΠΟΥΜ! Έπειτα έκλεισε τα χέρια του, σαν λουλούδι στο ηλιοβασίλεμα: ΜΠΟΥΜ-ΜΠΟΥΜ!

Το τύμπανο ανταποκρίθηκε δυναμικά. Κάθε κίνηση του σώματός του έγινε ένας χτύπος της νακάρα. Σιγά σιγά, ο Αμίρ κατάλαβε το μυστικό: ο χορός και η μουσική ήταν ένα.

Από εκείνη την ημέρα και μετά, σε κάθε γιορτή του χωριού, ο Αμίρ χόρευε και έπαιζε τη νακάρα. Ο ρυθμός της έλεγε ιστορίες για τον άνεμο, την άμμο και τον ήλιο.

Έτσι, ο χορός του δεν έμεινε ποτέ ξανά σιωπηλός.